

динка, въздишаше и си казваше: „Колко много съмъ нещастенъ, че не мога като другитѣ братя достойно да възславя света Богородица, на която съмъ се отдалъ да служа отъ всичкото си сърдце!

Азъ съмъ грубъ и несржченъ човѣкъ, Майко Господня, и не мога да те възхваля нито съ хубава проповѣдь, нито съ писменна творба, нито съ изящни рисунки, нито съ хубави пѣсни. Нищо, нищо не умѣя азъ!

Барнабе плачеше отъ мжка.

Една вечеръ, когато братята се бѣха събрали на разговоръ,

той чу да разказватъ за единъ монахъ, който знаелъ само Богородичната пѣсенъ. Тоя монахъ билъ презиранъ за своето невежество. Но когато умрѣлъ, отъ устата му паднали петъ бѣли рози, колкото букви има името Мария. Така познали всички светостята му.

Като чу тоя разказъ, Барнабе почувствува още по-силно, колкото е добра света Богородица. Но тоя примѣръ на блаженна смъртъ не го утеши. Душата на новия монахъ горѣше отъ желание да възславя Небесната Царица.

Той търсѣше начинъ да стори това. Но нищо не можеше да измисли. Мжката му растѣше всѣки день.

Една сутринъ Барнабе се събуди радостенъ. Той се затече въ манастирската черквица и престоя тамъ цѣль часъ. Следъ обѣдъ отново отиде въ черквицата.

Оттогава отиваше всѣки день въ тая черквица и прекарваше тамъ самъ-самичкъ голѣма частъ отъ времето си.

Той не бѣше вече тжженъ и престана да въздиша.

Неговото чудновато държане възбуди любопитството на другитѣ братя. Тѣ се питаха, защо отецъ Барнабе се отдѣля толкова често въ манастирската черквица.